

За това, нека на драго сърдце работимъ въ училището и на игрището.

— Желая да ни разкажешъ още нѣщо за атинското училище, каза Аминта, който усѣщаше особена наслада, когато възпитателътъ имъ разправяше, какъ се е училъ въ Атина.

— Добръ, каза учителятъ. Азъ на драго сърдце ще ви разкажа, що съмъ училъ и видѣлъ, когато бѣхъ на вашитѣ години въ славния нашъ гръцки градъ Атина.

На игрището.

Разказахъ ви миналия пѣтъ за учението ни по музика. Ала сутринъ, до обѣдъ ние, освѣнъ музика, учехме още граматика, четѣхме стихотворения и други четива, учехме аритметика, история и география. Подиръ обѣдъ отивахме въ гимназията на игрището. Тука се учехме на разни игри, военно изкуство и да яздимъ конь. Надвечеръ пакъ се връщахме въ училището, дѣто учителятъ ни задаваше уроци за другия день. Така момчетата правѣха отъ всички атински училища (школи). Ние бѣхме много пѣти свободни да мѣняваме учението съ гимнастически игри и обратно.

— Въ Атина имаше ли училища за момичета? запита Аминта съ видимо любопитство.

— Не. Момчетата по обичая трѣбваше да стоятъ дома. Тука тѣ се учеха домашна работа: шиене, плетене (шевици), предене, тъкане, готвене и т. н. Наистина имаше робини, които въ богатитѣ кжщи вършеха кжщнитѣ работи, ала при всичко това броеше се за срамотно да не знае едно момиче домашнитѣ длѣжности. Освѣнъ тѣзи работи, грамотнитѣ